

*„Za Endera Vigna
ovo više nije igra...“*

ORSON SKOT KARD
ENDEROVA IGRA

NAGRADE HJUGO I NEBJULA
ZA NAJBOLJI SE ROMAN

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Orson Scot Card
“Ender’s Game”

Copyright © 1977, 1985, 1991 by Orson Scott Card
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-276-1

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Orson Skot Kard

**ENDEROVA
IGRA**

Preveo
Vojislav Despotov

**Čarobna
knjiga**

1

TREĆI

Gledao sam kroz njegove oči, slušao njegovim ušima i tvrdim ti da je on taj. Ili da je barem najsličniji onome za čim tragamo.

- Isto ste rekli i za brata.
- Bratovljev test je ispio nemoguć. Iz drugih razloga. To nema veze s njegovim sposobnostima.
- Isti slučaj je i sa sestrom. I u pogledu njega postoje sumnje. Previše je elastičan. Previše spreman da se pokori tuđoj volji.
- Ne ukoliko mu je neprijatelj tuđinac.
- Pa šta onda da radimo? Da ga sve vreme držimo okruženog neprijateljem?
- Ako budemo morali.
- Mislio sam da ste rekli da vam se taj dečak dopada.
- Ako ga se oni insekti dočepaju, učiniće da izgledam kao njegov omiljeni ujak.
- U redu. Na kraju krajeva, mi spasavamo svet. Uzmite ga!

Monitor-dama se ljupko nasmešila, promrsila mu kosu i rekla: – Endru, pretpostavljam da te je spopala prava muka što imaš taj užasni monitor. E, imam za tebe dobre vesti. Monitor se danas izbacuje. Skinućemo ga. Neće te ni najmanje boleti.

Ender klimnu glavom. Bila je to, naravno, laž – da ga neće ni najmanje boleti. Međutim, pošto odrasli imaju običaj da to kažu kada nešto *hoće* boleti, mogao je da računa na ovu napomenu kao na tačno

nagoveštavanje budućeg događaja. Laži su ponekad pouzdanije od istine.

– Samo ti priđi, Endru, i sedi na sto za pregled. Doktor će uskoro stići.

Bez monitora. Ender pokuša da zamisli kako će biti kada više ne bude imao mali uređaj na vratu. „Prevrnuću se na leđa u krevetu, ali njega neće biti. Neću osećati kako me pecka i kako mi povećava temperaturu dok se tuširam.

„I Piter me više neće mrzeti. Doći ću kući i pokazaću mu da je monitor nestao, a on će shvatiti da ni ja nisam uspeo. Sada ću biti obično, normalno dete, kao on. Oprostiće mi što sam godinu dana duže od njega nosio monitor. Bićemo...

„Pa, verovatno ne prijatelji. Ne, ne, Piter je suviše opasan. Piter ume da se naljuti. Braća... Ni neprijatelji ni prijatelji, već braća – sposobna da žive u istoj kući. Neće me mrzeti. Pustiće me na miru. A kad poželi da se igramo insekata i astronauta, možda i neću morati da se igram, možda ću naprosto uzeti da čitam neku knjigu.“

Ali Ender je znao da ga Piter neće ostaviti na miru. Bilo je nečega u Piterovim očima; uvek je bilo nečega kad bi se našao u onom svom ludom stanju, a kad bi on, Ender, ugledao to svetlucanje u očima, znao je da Piter jednu stvar *ne bi* učinio: da ga ostavi na miru. „Vežbam klavir, Endere. Okreći mi note! Oh, zar je monitorski dečak tako prezauset da ne može da pomogne bratu? Je li previše pametan? Moram da ubijem neke insekte, astronaute. Ne, ne, *ne želim* tvoju pomoć. Mogu ja to i sam, kopile malo, ti mali *Treći*.“

– Neće trajati dugo, Endru – reče doktor.

Ender klimnu glavom.

– Predviđeno je da se ukloni. Bez injekcija, bez povrede... Ali malo će svrbeti... Neki su se žalili da imaju osećaj da im nešto *nedostaje*. Osvrtaćeš se naokolo i nešto ćeš tražiti, ali to nećeš moći da nađeš. Nećeš moći ni da se setiš šta tražiš. Kažem ti, tražićeš monitor, ali njega neće biti. Osećaj će proći kroz nekoliko dana.

Doktor je nešto petljao iza njegovih leđa. Iznenada je čitavim Enderovim telom sevnuo bol, nalik ubodu igle, od vrata do prepona; osetio je grč u leđima; telo mu se snažno povilo unatrag, a glava mu je bespomoćno pala na krevet. Osećao je kako mu se noge batrgaju, dok šake grčevito stežu jedna drugu, grčevići se od bola.

– Didi! – viknuo je doktor. – Potrebna si mi! – Sestra je utrčala u sobu, sva zadihana. – Treba opustiti ove mišiće! Daj mi brzo! Hajde! Šta čekaš!

Nešto je prešlo iz ruke u ruku, Ender nije mogao videti šta. Nagnuo se na jednu stranu i pao sa stola za preglede. – Držite ga! – uzviknula je sestra.

– Samo ga ti drži u tom položaju!

– Vi ga držite, doktore, suviše je snažan za mene...

– Ne tako! Zaustavićeš mu rad srca i...

Ender oseti iglu u vratu, tačno iznad okovratnika. Peklo ga je, ali se njegovi mišići sa širenjem toplote po telu postepeno opustiše. Sad je mogao da zaplače od straha i bola.

– Je li sve u redu, Endru? – upita sestra. Ender nije mogao da se priseti kako se izgovaraju reči. Podigli su ga na sto, proverili mu puls i još nešto mu petljali oko grudi; uopšte nije shvatao šta mu to rade.

Doktorov glas je podrhtavao:

– Ostavljaju te stvari na deci tri godine i šta da očekuju? Moglo se desiti da ga isključimo, shvataš? Mozak je mogao ostati isključen zauvek.

– Kad će prestati dejstvo droge? – upita sestra.

– Držite ga ovako najmanje jedan sat. I dobro pazite na njega. Pozovite me ako ne progovori za petnaest minuta. Mogao bi zauvek da ostane neključen.

Stigao je u učionicu gospođice Pamfri četvrt sata pre poslednjeg zvona. Još uvek je osećao nesigurnost u nogama.

– Jesi li dobro, Endru? – upita gospođica Pamfri.

On klimnu glavom.

– Jesi li bio bolestan?

On odmahnu glavom.

– Ne izgledaš baš najbolje.

– Dobro sam.

– Bolje da sedneš, Endru.

On se uputi ka svom sedištu, ali odmah zastade. „Šta tražim? Ne mogu da mislim na ono što tražim!“

– Tvoje mesto je tamo – reče gospođica Pamfri.

On sede. Ne, trebalo mu je nešto drugo, nešto što je izgubio. „Naći ću to kasnije.“

– Tvoj monitor! – šapnu devojčica iza njegovih leđa.

Endru slegnu ramenima.

– Njegov monitor! – obrati se devojčica ostalima.

Endru posegnu rukom i opipa vrat. Na vratu je ranije imao zalepljen flaster. Sada je nestao. Sada je bio kao i svi ostali.

– Očišćen si, a, Endi? – upita dečak koji je sedeo u drugom redu sedišta. Nije mogao da se seti njegovog imena. „Piter? Ne, to je neko drugi.“

– Mir, gospodine Stilsone! – reče gospođica Pamfri. Stilson se zlobno osmehnu.

Gospođica Pamfri je govorila o množenju. Ender je žvrljao po kluپی, crtajući mape planinskih ostrva i naređujući tabli da ih projektuje u tri dimenzije. Učiteljica je, naravno, znala da on ne obraća pažnju na lekciju, ali ga nije uznemiravala. On je uvek znao odgovor, čak i kad je mislila da ne obraća pažnju.

U samom uglu ekrana njegove table pojavila se jedna reč i počela da se kreće oko perimetra. Prvo je išla gore-dole, ali je Ender znao šta ona znači i pre nego što je stigla do dna table i krenula desno.

TREĆI

Ender se smešio. Bio je jedini koji je znao kako treba poslati poruku i proslediti je; čak i ako bi njegov neprijatelj uhvatio poruku, ne

bi bio u stanju da shvati njen smisao. Nije bila *njegova* greška to što je Treći. Bila je to ideja vlade, oni su to odobrili – kako bi inače jedan Treći, kao Ender, išao u školu? A sad je monitor nestao. Eksperiment zvani Endru Vigin nije uspeo. Bio je siguran da bi rado ukinuli dokument koji je dopuštao da uopšte bude rođen – samo da su to mogli. Nije uspeo i eksperiment se obustavlja. Tačka.

Oglasilo se zvono. Svi su se uzmuvali završavajući obaveze ili tipkajući obaveze u podsetnik. Neki su u kućne kompjutere ubacivali lekcije ili neke druge podatke. Neki su se okupili oko štampača, čekajući da odštampa ono šta ih je zanimalo. Ender je raširio šake iznad tastature prilagođene za decu i upitao se kako bi se osećao kad bi imao velike šake kao odrasli. Mora biti da ih osećaju kao velike i trapave, s debelim prstima i mesnatim dlanovima. Naravno, odrasli imaju veće tastature, ali kako njihovi prsti mogu tako vešto da klize po tastaturi kao što mogu njegovi, nikad ne dodirujući dve tipke istovremeno? To ga je zabavilo neko vreme, dok je učiteljica zadavala zadatke iz aritmetike. „Aritmetika!“ Valentina ga je podučavala aritmetici kad je imao tri godine!

– Da li si dobro, Endru?

– Da, gospođo.

– Zakasničeš na autobus.

Ender je klimnuo glavom i ustao. Druga deca već behu otišla. Na vratu sad nije imao monitor – da sluša ono što on sluša i da vidi ono što on vidi. Mogli su reći šta god su hteli. Sad su mogli čak i da ga udare; niko ne bi bio u stanju da ga vidi, te mu tako niko ne bi ni pritekao u pomoć. Monitor ima mnogo prednosti, i one mu sad strašno nedostaju.

Naravno, čekao ga je Stilson. Nije bio naročito krupan, ali bio je krupniji od Endera. A i drugi su bili uz njega. Kao i uvek.

– Hej Treći!

„Ne odgovaraj. Nemoj ni pisnuti.“

– Hej, Treći, tebi se obraćamo, Treći, ljubitelju insekata, tebi se obraćamo!

„Ne mogu da smislim nikakav odgovor. Šta god da kažem, samo ću pogoršati situaciju. Bolje da ne kažem ništa.“

– Hej, Treći, govance jedno, isključen si, a? Mislio si da si bolji od nas, a? A sad si izgubio svoj monitorčić, Trećko, dobio si flaster na vratu!

– Hoćete li me propustiti da prođem? – upita Ender.

– Hoćemo li ga propustiti da prođe? Treba li da te propustimo?

Svi prasnuše u smeh.

– Svakako da ćemo te propustiti. Prvo ćemo ti propustiti ruku, pa glavicu, možda i kolena.

Osokoliše se i ostali. – Izgubio si monitorčić, Trećko! Izgubio si monitorčić, Trećko!

Stilson poče da ga odguruje jednom rukom; neko ko se nalazio iza njegovih leđa potiskivao ga je prema Stilsonu.

– Didi-lidi, gle šta ti se vidi! – zapeva neko.

– Tenis!

– Pingpong!

„Ovo se neće dobro završiti.“ Stoga je Ender odlučio da on ne bude onaj koji će izvući najdeblji kraj. Kad se Stilsonova ruka ponovo podiže da ga odgurne, on pokuša da je ščepa. I promaši.

– Oh, hoćeš da se tučeš sa mnom, a? Hoćeš li da se tučeš, Trećko?

Nekolicina onih što su stajali iza Endera skoči i čvrsto ga stegnu.

Enderu to nije bilo naročito smešno, ali se ipak nasmejao. – Misli-te da treba mnogo vas da bi se tukao jedan Treći?

– Mi smo *ljudi*, a ne *Treći*, govance jedno. Misliš da si jak, a?

Ali ipak su ga pustili. Čim je osetio da je slobodan, Ender podiže ruku i udari Stilsona u grudni koš. Ovaj se skljkoka. To iznenadi i samog Endera: nije mislio da bi mogao da obori Stilsona jednim jedi-nim udarcem. Nije mu se još dogodilo da je Stilson bio tako nepažljiv, pa zato i nije bio spreman za istinski očajnički udarac.

Drugi ustuknuše. Stilson je nepokretno ležao. Neko zapita da li je mrtav. Ender je, međutim, smišljao na koji način da spreči da ga

napadnu i sutradan. „Moram da pobedim danas, i za sva vremena – ili ću se tući svakog dana, i biće samo gore i gore.“

Znao je nepisana pravila muške borbe iako je imao svega šest godina. Bilo je zabranjeno udarati protivnika dok bespomoćno leži na tlu; to čine samo životinje.

Otišao je do Stilsonovog tela, koje je ležalo nauznak, i udario ga još jednom, žestoko u rebra. Stilson je zamumlao i otkotrljao se. Prišao mu je s druge strane i ponovo ga udario, sada u prepone. Stilson nije ispuštio nikakav zvuk; grčio se kao crv, dok su mu iz očiju tekle suze.

Onda je Ender hladno pogledao ostale. – Moglo bi da vam padne na pamet da me napadnete. Verovatno biste me i pretukli. Ali setite se šta ja radim ljudima koji pokušavaju da me povrede. Znaćete da mogu svuda da vas nađem, i to će biti jako rđavo.

Udario je Stilsona u lice. Krv iz nosa natapala je zemlju. – Neće biti ovako – reče. – Biće mnogo gore.

Okrenuo se i pošao. Niko ga nije sledio. Zašao je za ugao i našao se u prolazu koji je vodio na autobusku stanicu. Čuo je dečake koji su uplašeno govorili: – Bože, vidi ga! Gotov je!

Naslonio je glavu na zid prolaza i plakao sve dok nije naišao autobus. „Ja sam kao Piter, isti. Samo mi uzmite monitor i ja sam kao Piter.“

2

PITER

– U redu, isključen je. Kako mu je?

– Kad u nečijem telu provedeš nekoliko godina, privikneš se na to telo. Sad ga gledam pravo u lice. Ne mogu da kažem šta se događa. Nisam navikao da posmatram izraze na njegovom licu. Navikao sam da ih osećam.

– Ma hajde, pa ne razgovaramo o psihoanalizi. Vojnici smo, a ne vračevi. Videli ste ga samo kad je prebio vođu bande.

– Bio je temeljan. Ne samo da ga je prebio već ga je pošteno premlatio. Kao Mejzer Rekhem u...

– Poštedite me, molim vas. Po presudi odbora, dečak prolazi.

– Uglavnom. Da pogledamo šta radi sa svojim bratom sad kad je monitor isključen.

– Brat, da. Ne plaši vas ono što će brat učiniti *njemu*?

– Upravo ste mi vi saopštili da ovo nije posao bez rizika.

– Ponovo sam pogledao neke trake. Ne mogu da se snađem. Dečko mi se sviđa, ali mislim da ćemo ga upropastiti.

– Naravno da hoćemo. To nam je posao. Mi smo prilično poročni vešci. Obećavamo im lep kolačić od đumbira, ali tu malu kopljad jedemo živu.

– Žao mi je, Endere – prošaptala je Valentina. Netremice je posmatrala zavoj na njegovom vratu.

Ender dodirnu zid i za njim se zatvoriše vrata. – Baš me briga. Drago mi je što ga više nema.

– Čega nema? – oglasio se Piter ulazeći u dnevnu sobu. Žvakao je komad hleba sa puterom od kikirikija.

Ender nije video Pitera kao lepuškastog desetogodišnjeg dečaka, onako kako ga vide odrasli, sa tamnom razbarušenom kosom i licem koje je moglo pripadati i Aleksandru Velikom. Uvek ga je gledao kao osobu na kojoj mora da otkrije bes ili nagon za maltretiranjem, ona opasna stanja koja su većito uzrokovala neki bol. Sad kad su Piterove oči otkrile zavoj na vratu, pojavio se izvesni nagoveštaj ljutnje.

Uočila ga je i Valentina. – On je sad kao mi – dobacila je, pokušavajući da umiri Pitera pre nego što se odluči za udarac.

Ali jedan Piter se ne da tek tako umiriti. – Kao mi? Taj mali balavac koji je to imao do šeste godine? Kad si ti izgubila svoj? U trećoj? Ja u petoj godini. A *on* tek sada, kopile jedno malo, insekt mali!

„Sve je u redu“, pomislio je Ender. „Samo ti pričaj, Pitere. Lepo je torokati.“

– I tako, sad te više ne nadziru tvoji anđeli čuvari – reče Piter. – Sad ne proveravaju da li osećaš bol, ne slušaju šta ja govorim i ne vide šta ti radim. Šta ćemo sad? Šta ćemo sad, a?

Ender slegnu ramenima.

Piter se iznenada osmehnu i pljesnu rukama izrugujući se. – Hajde da se igramo insekata i astronauta!

– Gde je mama? – upita Valentina.

– Izašla je – odgovori Piter. – Ja sam glavni.

– Mislim da ću morati da pozovem tatu.

– Pozovi ga – reče Piter. – I sama znaš da on nikada nije kod kuće.

– Igraću se – izusti Ender.

– Bićeš insekt – reče Piter.

– Pusti ga da bar jednom bude astronaut! – dobaci Valentina.

– Skloni tu svoju debelu facu i začepi! – viknu Piter. – Popni se i izaberi oružje!

Ender je znao da ovo neće biti dobra igra. Nije se postavljalo pitanje pobjednika. Kad se čitave armije dečaka igraju po hodnicima, insekti nikad ne dobijaju, a igre su ponekad vrlo podle. Ali ovdje, u njihovom stanu, igra će već na početku biti podla, insekt ne može proći nekažnjeno i... Insekt ne može da napusti igru sve dok astronaut ne odluči da je završena.

Piter je otvorio donju fioku i izvadio masku insekta. Majka je poludela kada je videla da je Piter kupio tu masku, ali je tata zaključio da rat neće prestati samo zato što će maske insekata biti sakrivene; to ipak beše bolje od igre laserskim pištoljima, koja je gotovo identična pravoj. Bolje je igrati se ratnih igara i učiti se šansama preživljavanja za slučaj ponovnog dolaska insekata.

„Ako uopšte budem preživeo igru“, pomisli Ender. Navukao je masku. Poklopila ga je kao neka džinovska šaka. „Ali insekt se ne oseća tako. Njegovo lice nije maska: ono *jest* njegovo lice. Da li u svojim zavičajnim svetovima insekti navlače ljudske maske i igraju se? I kako nas nazivaju? Glibavcima – pošto smo u poređenju s njima tako mekani i masni...“

– Čuvaj se, Glibavče! – reče Ender.

Kroz proreze za oči jedva je nazirao Pitera, koji se osmehivao. – Kažeš Glibavac, a? Dobro, insekte, da vidimo kako ću smrskati to tvoje lice.

Ender nije mogao da vidi kako se približava Piterova pesnica: maska mu je zaklanjala vid sa strane. Odjednom je nastupio bol; izgubio je ravnotežu i pao.

– Ne vidiš baš dobro, insekte, a? – upita Piter.

Ender počeo da skida masku. Piter mu stade nogom za vrat. – Ne skidaj masku! – reče Piter.

Vratio je masku na mesto i sklonio ruke s lica.

Piter ga je i dalje pritiskao nogom. Bol je bio užasan; zgrčio se kao crv.

– Ispruži se, insekte! Sad ćemo na tebi obaviti vivisekciju, insekte. Napokon smo jednog od vas uhvatili živog i sada ćemo videti kako funkcionišete.

– Pitere, prestani! – reče Ender.

– Pitere, prestani! Vrlo dobro. To je dokaz da ste u stanju da pogodite naša imena. Možete i da zvučite patetično, kao ljupka dečica prema kojoj mi treba lepo da se ponašamo i koju treba da volimo. Ali ništa vam to neće pomoći. Sad mogu da vidim kakvi ste zapravo. Smatrali su te ljudskim bićem, mali moj Treći, ali ti si stvarno insekt, i to se sada tako lepo vidi.

Prišao je za korak bliže i kleknuo na Endera pritiskajući mu kolenom stomak, tačno ispod grudne kosti. Sve ga je jače pritiskao. Ender je gubio vazduh.

– Ovako bih mogao i da te ubijem – prošaputao je Piter. – Pritiskom dok ne budeš gotov, i kraj! A onda bih mogao da kažem da nisam znao da te je bolelo, da smo se samo igrali. Oni bi mi poverovali i sve bi bilo u redu. A ti bi bio mrtav. Sve bi bilo u redu.

Ender nije mogao da govori: iz pluća mu beše istisnut sav vazduh. Možda je to Piter zaista mislio? Verovatno nije, ali možda i jeste.

– Mislim to – ogłosi se Piter. – O čemu god da razmišljaš, mislim to. Oni su ti dopustili da se rodiš samo zato što sam ja izuzetno obećavao. Nisam uspeo. Ti si bio bolji. Oni misle da si ti bolji. Ali ja ne želim da moj mali brat bude bolji od mene, Endere. Ne želim Trećeg.

– Ja ću im reći – umeša se Valentina.

– Niko ti neće poverovati.

– Hoće.

– Onda ćeš i ti umreti, slatka sestrice.

– Oh, da, verovaće u to – reče Valentina – „Nisam znao da će to ubiti Endera, a kad je on bio mrtav, nisam znao da će to ubiti i Valentinu.“

Pritisak je popustio.

– Znači tako. Dobro, onda danas ne. Ali jednog dana vas dvoje više nećete biti zajedno. Dogodiće se nesreća.

– Ti samo brbljaš – reče Valentina. – Ne misliš ništa od toga o čemu pričaš.

– Ne mislim?

– A znaš li zašto? Zato što želiš da se jednog dana nađeš u vladi, želiš da te izaberu. Neće te izabrati ako tvoji protivnici iščepkaju činjenicu da su ti brat i sestra izgubili živote kao deca, pod sumnjivim okolnostima. Posebno zbog pisma koje sam stavila u svoj tajni arhiv i koje treba da se otvori u slučaju moje smrti.

– Ne lupetaj koještarije! – reče Piter.

– I u kome se kaže da nisam umrla prirodnom smrću. Piter me je ubio, a ako već nije ubio Endrua, učiniće to uskoro. To nije dovoljno da te osude, ali je dovoljno da spreči svaku tvoju kandidaturu.

– Ti si sad njegov monitor – reče Piter. – Bolje da paziš na njega, i danju i noću. Bolje da budeš tu.

– Ender i ja nismo glupi. U svemu smo ti ravnopravni. U nečemu smo i bolji od tebe. Svi smo mi oštroumna deca. Nisi ti najpametniji, Pitere. Ti si samo najveći.

– Oh, znam, znam. Ali doći će dan kad nećeš biti s njim, kada ćeš zaboraviti. Odjednom ćeš postati svesna toga, otrčaćeš do njega, a on će biti živ i zdrav, u savršenom stanju. A sledeći put ćeš zaboraviti da brineš i nećeš doći tako brzo. I svaki put će on biti dobro. Mislićeš da sam ja zaboravio. Ako se čak i setiš da sam ti ovo ispričao, mislićeš da sam ja zaboravio. Godine će prolaziti. A onda će se dogoditi jeziva nesreća, ja ću naći njegovo telo, zaplakaću nad njim, a ti ćeš se setiti ovog razgovora, Vali, i postidećeš se što ga pamtiš – s obzirom na to da ćeš znati da sam se ja promenio, da se zaista dogodila nesreća, da je okrutno od tebe čak i to što se sećaš šta sam ja rekao u detinjastoj prepirci. Osim što će to biti istina. On će umreti, a ti ništa nećeš učiniti. Ali ćeš nastaviti da veruješ da sam ja najveći.

– Najveći seronja! – reče Valentina.

Piter skoči i stade pred nju. Ona se šćućuri. Ender podiže masku. Piter se baci na krevet i poče da se previja od smeha. Glasno ali iskreno; suze su mu potekle iz očiju. – Oh, deco, pa vi ste stvarno super, najveći balavci na planeti Zemlji!

– Sad će reći da je sve to bila najobičnija šala – procedi Valentina.

– Ne šala, nego igra. Mogu da vas nateram da posumnjate u sve. Mogu da vas nateram da plešete kao lutke. – I dodade, imitirajući glas čudovišta: – Ubiću vas, iseći na parčiće i baciti u otvor za smeće. – Potom se ponovo nasmeja: – Najveći balavci u Sunčevom sistemu.

Ender je posmatrao Pitera kako se cepa od smeha i mislio na Stilsona, mislio kako se osećao dok mu je telo krckalo. „To je zaslužio i Piter. Zaista je zaslužio.“

Kao da mu čita misli, Valentina prošaputa: – Ne, Endere.

Piter odjednom skoči s kreveta i stade u položaj za tuču. – Da, Endere – reče. – U svako doba, Endere.

Ender podiže desnu nogu i izu cipelu. – Vidiš moj palac? To je krv, Pitere. I nije moja.

– Oh! Jao! Umreću! Umreću! Ender je ubio gusenicu, a sad će ubiti i mene!

Uopšte ga to nije pogađalo. Nimalo. Piter je u srcu bio ubica, a to nije znao niko osim Valentine i Endera.

Majka se vratila kući i zajedno s Enderom žalila zbog monitora. Otac se vratio kući i nastavio da priča kako je to divno iznenađenje: imaju tako fantastičnu decu da im je vlada rekla da rode troje, a sada vlada ne želi da uzme nijedno od njih, tako da će ostati s troje, i dalje će imati Trećeg... A Ender je želeo da urlikne: „Ja znam da sam Treći, znam to, ako već želite, ja ću se pokupiti i otići, pa nećete morati pred svima da se stidite, žao mi je što sam ostao bez monitora; eto, imate troje dece, a nemate pravo opravdanje za to, žao mi je, žao mi je, žao, žao, žao.“

Ležao je na krevetu buljeći u pomrčinu. Iznad sebe je mogao da čuje Pitera kako se meškolji i nemirno prevrće. Onda je Piter skliznuo s gornjeg kreveta i izašao iz sobe. Ender je čuo kako šumi toalet. Tren kasnije na pragu se pojavila Piterova silueta.

„Misli da sam zaspao. Hoće da me ubije.“

Piter je došao do kreveta. Nije se popeo na svoj. Približio se Endarovom jastuku. Međutim, nije posegao za jastukom da uguši Endera. Nije imao nikakvo oružje.

Prošaputao je: – Žao mi je, Endere, žao mi je. Znam kako se osećaš. Ja sam ti brat i volim te.

Mnogo kasnije, Piterovo disanje ukazivalo je na to da je zaspao. Ender je skinuo zavoj s vrata. I po drugi put u toku tog dana pustio je suzu.

3

GRAF

- Sestra nam je slaba karika. Zaista ga voli.
- Znam. Može da uprska čitavu stvar. On neće želeti da je ostavi.
- Šta ćete onda?
- Ubediti ga da više želi da pođe s nama nego da ostane s njom.
- Kako ćete to izvesti?
- Lagaću ga.
- A ako ne bude delovalo?
- Onda ću reći istinu. Dozvoljeno nam je da u slučaju nužde pribegnemo ovome ili onome. Ne može se baš sve isplanirati, i sami znate.

U vreme doručka Ender nije bio naročito gladan. Pita se kako će biti u školi. Srešće se sa Stilsonom posle jučerašnje malkljaže. Šta će preduzeti Stilsonovi prijatelji? Verovatno ništa, ali u to nije mogao da bude sto posto siguran. Nije mu se išlo.

– Ne jedeš, Endru – opomenu ga majka.

U sobu uđe Piter. – Dobro jutro, Endere. Hvala ti što si bacio svoju ljigavu odeću nasred tuš-kabine.

– Specijalno za tebe – promrmlja Ender.

– Endru, moraš jesti!

Ender podiže ruke načinivši gest koji je govorio: „Pa hranite me kroz iglu.“

– Jako smešno – reče majka. – Ja se trudim što više mogu, ali to ništa ne znači mojoj genijalnoj deci.

– Samo su nas tvoji geni učinili genijalnim, mama – dobaci Piter.
– Sigurno nijedan takav nismo nasledili od tate.

– Čuo sam to – reče otac ne dižući pogled sa novina koje behu projektovane na stolu na kome se doručkovalo.

– U tome i jeste poenta.

Sto je bipnuo. Neko se nalazio pred vratima.

– Ko li je to? – upita majka.

Otac pritisnu taster i na videu se pojavi lik nepoznatog čoveka. Nosio je uniformu koja nije govorila ništa drugo osim da je u pitanju pripadnik Međunarodne flote.

– Mislio sam da je stvar završena – reče otac.

Piter je ćutke sipao mleko preko svojih klica od žitarica, a Ender je pomislio: „Možda danas neću morati u školu.“

Otac je poslao šifru za otvaranje vrata i ustao od stola.

– Videću šta je. Vi sedite tu i jedite.

Sedeli su, ali nisu jeli. Nekoliko trenutaka kasnije otac se vratio u sobu i klimnuo glavom majci.

– U velikim si govornima! – dobaci Piter. – Utvrdili su šta si učinio Stilsonu i sada će te neko vreme držati u Beltu.

– Ja imam samo šest godina, tikvane. Maloletan sam.

– Ti si Treći, nitkove. Nemaš nikakva prava.

Na vratima se pojavi i Valentina.

– Gde su mama i tata? Bolesna sam i ne mogu u školu.

– Usmeni ispit, a? – upita Piter zajedljivo.

– Zaveži, Pitere – odbrusi Valentina.

– Treba da se opustiš i uživaš – reče Piter. – Moglo bi biti i gore.

– Ne znam kako.

– Mogao bi biti analni ispit.

– Bla-bla, truć-truć – reče Valentina. – Gde su majka i otac?

– Razgovaraju s dasom iz MF-a – odgovori Piter.

Ona instinktivno pogleda Endera. Na kraju krajeva, godinama su očekivali da neko dođe i kaže im da je Ender prošao, da im je potreban.

– Tako je, gledaj njega – reče Piter. – Ali to bih, znaš, mogao i ja da budem. Možda su napokon shvatili da sam ja najbolja ponuda. – Piterova osećanja behu povređena, pa se, kao i obično, ponašao kao razmaženko.

Vrata se otvoriše. – Endere, dođi ovamo! – reče otac.

– Izvini, Pitere – kaza Valentina podrugljivo.

Otac je smrknuto pogleda. – Deco, ovo baš i nije smešno.

Ender je sledio oca do gostinske sobe. Oficir Međunarodne flote ustade, ali ne pruži ruku Enderu.

Majka je nervozno vrtela venčani prsten. – Endru – rekla je – nisam mislila da spadaš u one koji se tuku.

– Stilsonov mali je u bolnici – dodao je otac. – Zaista si ga premlatio. Cipelom, Endere, što baš nije fer.

Ender odmahnu glavom. Očekivao je da u vezi sa Stilsonom dođe neko iz škole, a ne iz Flote. Dakle, bilo je ozbiljnije nego što je mislio. A nije mogao da se seti da li je još nešto skrivio.

– Imaš li objašnjenje za svoje ponašanje, mladiću? – upita oficir.

Ender ponovo odmahnu glavom. Nije znao šta da kaže, a bojao se da će se otkriti da je još veće čudovište nego što je njegov postupak pokazao.

„Pa ipak ću podneti teret, bez obzira na kaznu“, pomislio je. „Okončajmo ovo!“

– Voljni smo da uzmemo u obzir olakšavajuće okolnosti – reče oficir. – Samo, moram ti reći da stvari ne izgledaju dobro. To udaranje bez prestanka u grlo i lice, dok je ležao na tlu, zvuči kao da si zaista uživao.

– Nisam – šapatom reče Ender.

– Zašto si onda to učinio?

– Došao je s bandom – reče Ender.

– Tako znači. Da li te to opravdava u nečemu?

Čovečanstvo je suočeno s realnom opasnošću od istrebljenja. Da bi opstalo, potrebno mu je više od dobrog stratega – potreban mu je vojni genije. Endru Vigin ima samo šest godina. Za njega su kompjuterske simulacije ratova igre u kojima uživa i pobeđuje. Moraće brzo da odraste i pokuša da spase svet.

„Saga o Enderu je jedna od malobrojnih ozbiljnih priča smeštenih među zvezde koja ima moralnu pouku. Očaravajuće delo neverovatno talentovanog pisca.“ – *Enciklopedija naučne fantastike*

„Prepuna iznenađenja... *Intenzitet* je prava reč za knjigu *Enderova igra* Orsona Skota Karda.“ – *New York Times*

„Skoro da je ne možete ispustiti iz ruku.“ – *Locus*

„*Enderova igra* je potresna priča prepuna iznenađenja koja se čine neizbežnim u času njihovog raspleta.“ – *New York Times Book Review*

Enderova igra je klasično delo naučne fantastike i jedan od retkih romana koji je dobio dve prestižne SF nagrade – *Hjuga* i *Nebjulu*.